

Arrest

nr. 86 171 van 23 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2011 diende de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 oktober 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 72.884 van 11 januari 2012 heeft de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 24 februari 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.3. Op 28 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname

van een asielaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bij huidig verzoek bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A. S.
geboren te S. , op (in) (...)1974
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.02.2012

Overwegende dat betrokkene op 30.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); de RW op 11.01.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 24.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene een brief van zijn moeder aanbrengt om zijn problemen te staven; persoonlijke verklaringen van familieleden van betrokkene een bijkomend bewijs kunnen zijn voor de door betrokkene aangehaalde feiten; dergelijke documenten echter op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen; ze bovendien geen officieel karakter en geen bewijswaarde hebben; de enveloppe die betrokkene aanbrengt, enkel aantoonde dat betrokkene post zou ontvangen hebben; betrokkene internetartikels aanbrengt over leden die hoofdfuncties hebben in hun stad en vroeger criminelen waren; deze documenten niet van die aard zijn dat ze appreciatie (ongeloofwaardig asielrelaas) van het CGVS en de RW kunnen wijzigen; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene verklaart dat hij zou vernomen hebben dat er ook convocaties op zijn naam zouden toekomen; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze blote bewering te staven; betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder per mail een bewijs zou gekregen hebben waarin vermeld staat dat er geweigerd werd een onderzoek in te stellen; betrokkene deze bewering niet kan staven; er bovendien niet kan geoordeeld worden over documenten die niet worden voorgelegd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de schending van de materiële motiveringsplicht. Hij citeert de relevante wettelijke bepaling en een extract van de bestreden beslissing en laat voorts het volgende gelden:

“De materiele motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een brief van haar moeder waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij gevaar loopt in Rusland en een internetartikel reeds beoordeeld werd bij haar eerste asielaanvraag en dat zij zich baseert op dezelfde feiten.

De redenering dat de overgelegde brief dus geen nieuw element vormt, omdat deze verwijst naar een reeds beoordeelde situatie en dat zij zich baseert op dezelfde feiten, is echter in rechte niet aanvaardbaar.

Deze redenering is immers verkeerd daar artikel 51/8 Vreemdelingenwet ook als nieuw element aanvaardt: een nieuw bewijs van een reeds gekend feit, quod in casu.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze eventuele opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure ;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' Il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses soeurs et adressée à une autre de ses soeurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la soeur de la requérante; que si l'on peut admettre que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constituent cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

Ook stelt de verwerende partij :

(...)indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden.(...)"

Deze stelling is volledig in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangezien de verwerende partij hier zelfs te kennen geeft aan de verzoekende partij dat het als het ware overbodig is om nieuwe bewijzen van een gekend feit voor te leggen opdat zij opeens geloofwaardig zouden zijn. Terwijl artikel 51/8 van de vreemdelingenwet juist wel stelt dat er nieuw bewijs van een gekend feit naar voor mag gebracht worden en dat dit dus aanvaard kan worden als een nieuw element.

Met andere woorden de verwerende partij handelt vanuit een vooringenomenheid en ging er sowieso vanuit dat de voorgelegde documenten geen krachtig genoeg bewijs zouden zijn.

Deze houding van de verwerende partij is dan ook onaanvaardbaar, met als gevolg dient dit middel gegrond verklaard te worden.

Deze schending werkt door in het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit bevel volgt uit en ondeelbaar is met de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag.”

2.1.2.1. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624), en dit in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, bepaling die de grondslag uitmaakt van de thans bestreden beslissing.

2.1.2.2. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft voorts niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen dergelijke aanwijzingen afgeleid worden. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet voorts worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Of, samengevat: de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van

aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

Een “nieuw gegeven” dient voorts ook betrekking te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van de vorige asielaanvraag, en het komt aan de verzoeker toe om aan te tonen dat hij bij zijn tweede asielaanvraag dergelijke nieuwe gegevens heeft aangebracht waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

2.1.2.3. De verzoeker betwist niet dat hij zich in het kader van zijn tweede asielaanvraag op dezelfde feiten baseert als in de eerste asielaanvraag en dat hij voor deze feiten documenten aanbrengt, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Deze vaststelling vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier en het staat vast dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 72.884 van 11 januari 2012 hebben geoordeeld dat de eerste asielaanvraag van verzoeker wegens ongeloofwaardigheid van het asielrelaas werd geweigerd.

De documenten die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag d.d. 24 februari 2012 heeft voorgelegd, zijnde een brief van zijn moeder en een krantenartikel, zijn weliswaar nieuw in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven om welke reden ze niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Omtrent de brief de moeder van de verzoeker wordt geoordeeld dat deze niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen alsook omdat de brief geen officieel karakter en geen bewijswaarde heeft. Hierbij wordt ook gespecificeerd dat de enveloppe die de verzoeker overlegde, enkel aantoont dat hij post heeft ontvangen.

Omtrent het internetartikel wordt overwogen dat dit artikel handelt over leden die hoofdfuncties hebben in de stad van de verzoeker en die vroeger criminelen waren en dat dit artikel niet van aard is om de appreciatie (ongeloofwaardig asielrelaas) van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te wijzigen. Verder wordt herhaald dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen *in casu* niet het geval zou zijn.

Dit laatste motief, met betrekking tot het internetartikel, wordt door verzoeker niet *in concreto* betwist. Waar verzoeker in het algemeen stelt dat de verwerende partij handelt vanuit een bepaalde vooringenomenheid en er sowieso van uit zou zijn gegaan dat de voorgelegde documenten niet bewijskrachtig zouden zijn, toont hij dit op geen enkele wijze aan. Evenmin maakt hij een kennelijk onredelijk handelen of een handelen in strijd met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk in zoverre hij erop wijst dat de verwerende partij aan verzoeker te kennen geeft dat het als het ware overbodig is om nieuwe bewijzen van een gekend feit voor te leggen opdat zij opeens geloofwaardig zouden zijn. Zoals reeds gesteld kan de verwerende partij immers de bewijskracht van een nieuw gegeven binnen de haar toegemeten bevoegdheid beoordelen en is het verre van onwettig om te oordelen dat nieuwe stukken *in casu* de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen, nu dergelijke stukken enkel een aannemelijk asielrelaas kunnen ondersteunen.

In het bijzonder, wat de brief van zijn moeder betreft, geeft de verzoeker in het verzoekschrift enkel aan dat deze brief een nieuw bewijs van een vroegere situatie vormt en is hij de mening toegedaan dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tevens een nieuw bewijs van een reeds gekend feit aanvaardt als “nieuw gegeven”. De verzoeker gaat er in zijn uiteenzetting echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing, zoals reeds werd gesteld, geoordeeld werd dat de brief geen officieel karakter en geen bewijswaarde heeft en de geloofwaardigheid van het eerder ongeloofwaardig bevonden relaas niet kan herstellen. De verzoeker betwist dit niet *in concreto* en toont ook op geen enkele wijze aan dat aan de brief van zijn moeder, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing werd geoordeeld, wel bewijswaarde moet worden toegekend. *A fortiori* toont hij niet aan dat deze brief een nieuw bewijs van een vroegere situatie of van een reeds gekend feit uitmaakt, zoals hij in het middel poneert.

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om de brief van zijn moeder en het internetartikel niet in aanmerking te nemen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet omdat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Het feit dat verzoeker te kennen geeft het niet eens te zijn met de motivering, volstaat uiteraard niet. Voorts bepaalt

artikel 51/8 van de vreemdelingenwet duidelijk dat de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De stelling van verzoeker dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie wel een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, is dan ook niet dienstig, alleen al om reden dat *in casu* geen sprake is van een "bewijs".

2.1.3. Uit het voorgaande volgt dan ook dat de verwerende partij genoegzaam en op wettige wijze heeft geoordeeld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft "ernstige aanwijzingen" zijn van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt uiteengezet:

"Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening is dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus - wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden - quod in casu - verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Geneve geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.

Deze schending werkt door in het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit bevel volgt uit en ondeelbaar is met de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel "Gelet op artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980

(...)” en wordt verder, na de beoordeling van de nieuwe gegevens, gesteld dat verzoekende partij “*geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980*”.

2.2.3.1. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing niet mocht steunen, voor wat het aspect vluchtelingenbescherming betreft, op de enkele verwijzing naar het Verdrag van Genève (of zoals de verzoekende partij stelt: de ‘Conventie van Genève’) omdat deze geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. De juridische motivering kan, volgens de verzoekende partij, enkel steunen op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet op grond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In de mate waarin verzoeker betoogt dat moet worden verwezen naar de Belgische wetgeving, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk wordt verwezen naar het voormelde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Uit de onder punt 2.1.3.1. opgenomen weergave van deze bepaling blijkt dat daarin onmiskenbaar wordt verwezen naar “*een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3*”.

Voorts stelt de Raad vast dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zelf verwijst naar het Verdrag van Genève van 1951. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet stelt immers:

“§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij artikel 25 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (B.S. 6 oktober 2006). Een van de doelen van deze wet was onder meer de omzetting van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29/4/2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming in de Belgische Vreemdelingenwet (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304). Op haar beurt baseert deze richtlijn 2004/83/EG zich, wat het aspect vluchtelingenbescherming betreft, op de voorwaarden die staan omschreven in het Verdrag van Genève (zie Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2006-07, nr.51K 2478/001, 7). Het is dus duidelijk dat artikel 48/3 Vreemdelingenwet wordt gedragen door het Verdrag van Genève.

2.2.4. Gelet op hetgeen voorafgaat wordt een schending van de formele motiveringsplicht niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS